

Ez Anna második imádsága. A második „igazi” imádság, amit az Úrral való élő kapcsolatában mond. Az első a könyörgése volt. Ekkor került kapcsolatba Istennel. Ekkor tapasztalta meg személyesen, hogy Ő él, hogy szereti őt, hallja az imádságát és meg is hallgatja, és hogy beszél is, válaszol is rá. – Nincs leírva, hogy mit mondott Isten Annának. Ő mégis megértette, és teljesen bizonyos lett, hogy úgy fog történni. Isten velünk is akar ugyanilyen személyesen beszélni. Akár úgy is, hogy más nem érti, hiába próbálnék akkor és ott beszélni róla.

Anna bajban volt. Amiatt, hogy nem született gyermeke, általában lenézték. A másik feleség bosszantotta is, és ez akkor volt a legfájóbb, amikor a templomba mentek fel (1,7) – ott, ahol mindennek az Isten dicséretéről kellett volna szólnia, ennek kellett volna ott lennie Anna és Peninna lelkében is. „Így történt ez esztendőről esztendőre”: amikor Istent kellett volna dicsőíteni mindenkinek (belül, teljes szívből), akkor háború volt, ellenségeskedés, keserűség. És Isten cselekedett...

Mit tett Isten? Először is eljuttatta Annát oda, hogy „kiöntse a lelkét” előtte. Elmondja az első imádságát – az első „igazit”, amit nem önmagáért mond. Már nem az a szándéka, hogy megszerezze a becsületét az emberek előtt. Nem a maga céljaira kéri az Úrtól a gyermeket, hanem Isten szolgálatára. A maga kezéből kiengedi. A gyermek nem velük fog lakni, így a látszat ugyanaz, mint addig: hogy nincs gyermeke, és Anna kaphat ezért támadásokat, de már nem fél ettől. Nemcsak a gyermeket, hanem a saját becsületét is, amit megkap Istentől, vissza tudja adni az Ő kezébe. – Ez Isten valódi imádata, amit Ő teremt meg az emberben: magamat odaadni, fenntartások nélkül, mindent, amihez a saját kényelmem, megbecsülésem, biztonságom érdekében ragaszkodtam eddig. – Mit tett Isten? Önmaga becsületét, dicséretét állította helyre, azt, amit a családon belüli békétlenség, rosszindulat tönkretett Annában. Neki mindig gondja volt arra, hogy helyreállítsa az Ő tiszteletét: Izráel mint nép életében is, amikor egy-egy hívő király felszámolta a bálványimádást; de személyesen is. Amikor valaki megtér, Isten az Ő tiszteletét kezdi el helyreállítani benne. Elkezdi formálni a gondolkodását, megváltoztatja a céljait, törekvéseit, imádságát. Megtanít arra, hogy lemondjunk magunkról: amit imádságban kérünk, úgy kérjük, hogy abban már semmi saját érdek ne legyen, csak az, hogy Ő dicsőüljön meg.

A második imádságot Anna akkor mondja el, amikor Isten megadta, amit kért, ő pedig „visszaadta” az Úrnak. Mert ez a két dolog: a kérés és a fogadalom egy volt. Az első imádságot akkor hallgatta meg Isten, amikor az már Őt dicsőítette – amikor már az Úr számára kérte a gyermeket. Tehát Isten akkor teljesítette ezt az imádságot, amikor Anna is teljesítette a fogadalmát. Anna így fogadta el teljes egészében, amit Isten neki készített, és ezért ad hálát.

„Örvendez az én szívem az Úrban”: ez nem saját öröm, hanem az az öröm, ami azért lett az övé, mert most már az Úrban van. „Felmagasztaltatott az én szarvam az Úrban” / „visszaadta erőmet az Úr”: erős lett, nem kell minduntalan legyőzöttnnek éreznie magát – ennek a forrása is az Úrban van. Izráelben mindenki tudta, hogy az Úr erős: mit tett akár a pusztában, akár később, hogyan védte meg őket, hogyan győzte le az ellenségeket sokszor úgy, hogy láthatták, hogy ez nem az ő erejükön múlt. Anna ezzel az erős Úrral került személyes kapcsolatba: a gyermeke lett, az Ő oldalán állhat, Ő gondoskodik róla, Ő győzi le (vagy meg) az ellenségeit.

„Felnőtt a szám ellenségeim ellen” – ez sem azt jelenti, hogy most már büszkén válaszolhat bárkinek. Bizonyásgtételt jelent: az Úr erős, Ő segített rajtam: megadta azt, ami magamtól nem lehetett volna az enyém. – „Mert szabadításodnak örvendezek én” – Ő szabadított meg: a külső (látható, emberi) ellenségektől, de az önmagamhoz való ragaszkodástól is.

„Senki sincs olyan szent, mint az Úr” – ez leállít minden dicsekvést, „emberi játszmát”, versengést. Ha ezt elhittük, akkor nincs több „ki a nagyobb” kérdés (sem a földön, sem a mennyek országában). Senki sincs olyan szent – ezért nincs helye annak, hogy valaki az Úrról való bizonyágtétel címén önmagáról beszéljen. Ne tudjunk másról, csak a Szabadítóról, a megfeszített Krisztusról. – „Rajta kívül senki sincs”: egyedül Ő a lényeg, Ő méltó a dicséretre. „Rajta kívül” az ember semmi: minden, amire törekszik, amit tesz, előbb-utóbb semmivé lesz. „Rajta kívül” nincs élet – csak Őbenne. Anna is Őbenne van már, onnan mondja ezt – látja, hogy az eddigi élete, ami „Istenen kívül” folyt, nem volt élet. Az új élete viszont a Kősziklán áll. Erre a Kősziklára tette le a gyermekét is – ott van biztos helyen, ott fogja betölteni a küldetését, ott fog beteljesedni Isten terve vele. Ebben az imádságban (ami inkább bizonyágtétel) már nem beszél a gyermekéről, csak az Úrról. Arról, hogy Ő mindenható és mindenki az Ő kezében van, hogy Ő igazságos, szent; hogy felemeli a szegényt és hogy „Királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad” – ezzel mindenkinek üzeni, hogy egyedül Őt imádják és dicsérik.

1Sám 1,17

„Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amit kértél tőle!”